

Дадлі Демонтований

Завершувався найспекотніший день літа, і над великими квадратними будинками на Прівіт-драйв зависла дрімотна тиша. Зазвичай блискучі машини припадали пилюкою у дворах, а колись смарагдово-зелені газони поблякли й пожовкли, — через посуху поливати їх зі шлангів було заборонено. Позбавлені можливості звично мити машини й поливати газони, мешканці вулички Прівіт-драйв поховалися в затінках своїх прохолодних будиночків і порозчиняли навстіж вікна, сподіваючись заманити туди омріяний вітерець. Надворі залишався лише один підліток, що лежав горлиць на клумбі біля будинку номер чотири.

Цей худючий чорнявий хлопець в окулярах мав трохи нездоровий вигляд людини, що занадто швидко виросла. Джинси на ньому були брудні й подерті, футболка вилиняла й обвисла, а кросівки давно вже просили їсти. Вигляд Гаррі Поттера не надто тішив сусідів, які вважали, що за неохайність треба віддавати під суд, однак того вечора він ховався за великим кущем гортензії, і сусіди його не бачили. Власне, побачити його могли хіба що дядько Вернон чи тітка Петунія — якби повистромляли голови з вікна вітальні й поглянули вниз, на клумбу.

Гаррі радів, що додумався так вдало сховатися. Лежалося на гарячій твердій землі не дуже зручно, зате ніхто на нього не витріщався, скрегочучи зубами так голосно, що не чути було теленовин, і ніхто не мучив гидкими питаннячками — як бувало щоразу, коли він намагався лишитися у вітальні, щоб разом з дядьком і тіткою подивитися телевизор.

Його думки ніби впурхнули крізь розчинене вікно до вітальні, бо Гаррін дядько Вернон Дурслі раптом заговорив:

— Добре, хоч хлопець перестав до нас лізти. Де він, до речі?

— А я звідки знаю? — байдуже озвалася тітка Петунія. — В будинку немає.

Дядько Вернон хрюкнув.

— Подивитися новини... — в'їдливо скривився він. — Хотів би я знати, що він задумав. Ніби нормальним хлопцям не однаково, що там показують у новинах, — Дадді таке й у голову не стукне! Сумніваюся, що він навіть прізвище прем'єр-міністра знає! Та й що можуть показати в наших новинах про їхнє кодро...

— Верноне, цс-с! — урвала його тітка Петунія. — Вікно ж відчинене!

— А... так... вибач, люба.

Дурслі замовкли. Здалеку чулася рекламна пісенька про вівсянку "Фрут енд Брен", а повз Гаррі помаленьку дибала напівбожевільна котолубка місіс Фіг з сусіднього провулка Гліциній. Вона щось сердито бурмотіла собі під ніс. Гаррі зрадів, що за кущем його не видно, бо останнім часом місіс Фіг заповзялася при кожній зустрічі запрошувати його на чай. Щойно вона завершила за ріг і зникла з його поля зору, як з вікна знову долинув голос дядька Вернона:

— Даддік пішов до когось на чай?

— До Полкісів, — з ніжністю мовила тітка Петунія. — У нього стільки друзів, і всі його так люблять...

Гаррі ледве стримався, щоб не пирснути. Дурслі були на диво короткозорі у всьому, що стосувалося їхнього сина. Вони довірливо ковтали його тупі вигадки про те, що він під час літніх канікул щовечора ходить на чайок до своїх друзків. Гаррі добре знав, що Дадді й не думав пити якийсь там чай. Щовечора він зі своїми головорізами громив дитячий парк, курив на перехресті і жбурляв камінці в дітей та проїжджі машини. Гаррі усе це бачив, коли блукав вечорами Літл-Вінгіном. Усі свої канікули він переважно блукав вуличками, витягуючи зі смітників газети.

До Гарріних вух долинула вступна мелодія новин, що починалися о сьомій вечора, і в нього завмерло серце. Може, сьогодні... після місячного чекання... це станеться.

"Рекордна кількість відпочивальників застрягла в іспанських аеропортах, де вже другий тиждень триває страйк вантажників багажу..."

— Я б їх відправив на довічну сіесту, — прогарчав дядько Вернон, не дослухавши диктора, та це вже не мало значення: Гаррі на клумбі перевів подих. Якби щось сталося, про це б повідомили у першу чергу. Смерть і руйнування важливіші за туристів, що десь там застрягли.

Він поволі видихнув повітря і задивився у яскраво-синє небо. Цього літа щодня все повторювалося: напруження, чекання, тимчасова полегкість, а тоді нове наростання напруги... і завжди чимраз наполегливіше запитання: чому й досі нічого не сталося.

Гаррі й далі прислухався — ану ж почує щось таке, чому не нададуть значення магли — чиєсь несподіване зникнення, скажімо, або дивний випадок... але повідомлення про страйк вантажників змінилося новинами про посуху на південному сході ("Сподіваюся, наш сусід чує! — заревів дядько Вернон. — Отой, що о третій ночі вмикає поливалку!"), про вертоліт, що мало не впав на поле в Сурреї, а також про розлучення відомої актриси з її не менш відомим чоловіком ("Ніби нас цікавлять їхні брудні шуримури", — пирхнула тітка Петунія, котра завзято стежила за ходом розлучення, переглядаючи кожнісінький журнал, що траплявся їй на очі).

Гаррі замружив очі від палаючого вечірнього неба, а диктор провадив далі:

"... і на завершення. Папужка Бангі вигадав цього літа новий спосіб прохолоджуватися. Бангі, що живе в "П'яти перах" у Барнслі, навчився їздити на водних лижах! Про це вам розповість Мері Доркінз".

Гаррі розплющив очі. Якщо вже дійшли до папужок на водних лижах, то годі чекати чогось важливішого. Він обережно перевернувся на живіт, зіп'явся навкарачки й почав відповзати з-під вікна. Не проповз він і п'яти сантиметрів, як блискавично сталося кілька подій.

Сонну тишу, мов пострілом, розірвав гучний і лункий ляскіт; з-під машини, що стояла при тротуарі, прожогом вилетів і зник якийсь кіт; з вітальні Дурслів долинув вереск, голосний проклин і дзвін розбитої порцеляни. Гаррі, ніби чекаючи саме цього сигналу, скочив на ноги і, наче меча з піхов, висмикнув з-за пояса тоненьку дерев'яну паличку.

Та не встиг він звестися на повен зріст, як грюкнувся тім'ям об відчинене вікно, через що тітка Петунія заверещала ще голосніше.

Гаррі здалося, ніби його голова репнула навпіл. З очей бризнули сльози, і він захитався, намагаючись збагнути, звідки почувся той ляскіт. Та не встиг він розігнутися, як з вікна висунулися дві великі червоні руки і міцно вхопили його за горло.

— *Ану сховай!* — прогарчав йому у вухо дядько Вернон. — *Негайно! Поки... ніхто... не побачив!*

— *Пустіть... мене!* — задихався Гаррі. Кілька секунд вони борюкалися. Лівою рукою Гаррі намагався вивільнитися з дядькових пальців-сардельок, а в правій міцно стискав чарівну паличку. Голова в Гаррі, здавалося, зараз вибухне від болю, та раптом дядько Вернон зойкнув, наче його вдарило струмом, і відпустив Гаррі. Ніби якась невидима сила з'явилася в хлопця, і його неможливо було втримати.

Задихаючись, Гаррі впав доллиць на кущ гортензії, тоді випростався і роззирнувся. Було незрозуміло, звідки долинув той голосний ляскіт, однак з деяких сусідських вікон вже почали вигулькувати обличчя.

Гаррі миттю зашпнув паличку за пояс і зробив невинний вигляд.

— *Добрий вечір!* — гукнув дядько Вернон, махаючи господині будинку номер сім, що визирала з-за мереживних фіранок. — *Чули, як чмихнула машина? Ми з Петунією аж підстрибнули!*

Він і далі жахливо вишкірявся, наче маніяк, аж доки у вікнах позникали сусідські голови, а тоді його обличчя перекосила люта гримаса, і він підкликав Гаррі до себе.

Гаррі підійшов на кілька кроків, зупинившись віддалік, щоб дядько не міг до нього дотягтися.

— Хлопче, що це все до біса мало означати? — прохрипів дядько Вернон тремтячим від люті голосом.

— Що саме? — холодно озвався Гаррі. Він і далі позирав то ліворуч, то праворуч уздовж вулиці, сподіваючись побачити, хто ж був причиною того гучного ляскоту.

— Отой постріл, наче зі стартового пістолета під нашим...

— То не я, — рішуче заперечив Гаррі.

Тієї миті біля широкого бурякового обличчя дядька Вернона вигулькнуло худе кобиляче лице тітки Петунії. Вона кипіла гнівом.

— Чого ти шастав під нашим вікном?

— Так!.. Отож бо!.. Що ти робив під нашим вікном?

— Слухав новини, — чемно пояснив Гаррі.

Тітка й дядько обмінялися обуреними поглядами.

— Слухав новини! Знову?

— Ну... новини щодня міняються, — сказав Гаррі.

— Не розумуй, хлопче! Кажі, що задумав насправді! І не треба брехати про слухання новин! Ти добре знаєш, що про ваше кодло...

— Тихіше, Верноне! — видихнула тітка Петунія, і дядько Вернон заговорив так тихо, що Гаррі ледве його чув: — ...що про ваше кодло не говорять у наших новинах!

— Це ви так гадаєте, — сказав Гаррі.

Дурслі якусь мить витріщалися на нього, а тоді тітка Петунія сказала: — Ти паскудний малий брехун. А що ж тоді роблять усі ці... — вона теж стишила голос, і Гаррі тільки по губах зміг розібрати наступне слово, — *сови*, якщо не приносять тобі новини?

— Ага! — переможно прошепотів дядько Вернон. — Що ти на це скажеш? Ніби ми не знаємо, що ти всі новини отримуєш від тих смердючих птахів!

Гаррі на мить завагався. Нелегко було сказати правду, хоч тітка з дядьком і гадки не мали, як йому важко було зізнаватися.